

မောင်လှမျိုး

(ချင်းချောင်းခြံ)

အသည်းကွဲပန်းပွင့်၏
နိယာမကောက်ကြောင်း

အသည်းကွဲနည်း

“နင် လမ်းဖယ်ပေးနော် ဇော်နိုင်၊ နင် တရားလွန်နေပြီ”

စုထားမြင့်က ဒေါသအပြည့်နှင့် ခက်ထန်စွာ

ပြောဆိုဟန့်တားသော်လည်း ဇော်နိုင်က ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် မဖယ်မရွေ့။

စုထားမြင့်နှင့် အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဇော်နိုင်ကို အသေအချာ
ငေးကြည့်နေကြ၏။

“နင့်မှာ နှမ မရှိတိုင်း နင် လိုက်နှောင့်ယှက်မနေနဲ့၊ ဖယ်.. ဖယ်လို့
ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“နင်မကြားချင်ပေမယ့် ငါပြောချင်နေတယ်”

“တောက်”

စုထားမြင့်က ပြင်းထန်စွာ တက်ခေါက်သောအခါ ဇော်နိုင်က အံ့ကြိတ်၏
။ မွန်းတည့်နေ ၏ အောက်တည့်တည့်၌ မျက်မှောင်ကျူကာ စုထားမြင့်မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

“ငါ ပါးရိုက်မိလိမ့်မယ်နော်”

“နင့်အတွက် ငါ့ အသက်ကိုစွန့်ဖို့တောင် ငါ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

ပါးရိုက်တာလောက်နဲ့ တော့ ငါ နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ စုထား”

စုထားမြင့် အံ့ကြိတ်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်သည်။

လက်ပြန်အနှုတ်တွင် လက်ထဲမှာ ကွန်ပါဘူးတစ်ဘူးပါလာ၏။
ကွန်ပါဘူးကိုထားသော ထိုလက်သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွားပြီး
နေရောင်အောက်တွင် လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“စုထား”

နံဘေးမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စုထားမြင့်၏ လက်ကို
ပိုင်းဆွဲထားကြသည်။

“နီနီ... ငါ့လက်ကိုလွတ်။ ဒီကောင် လူလိုနားမလည်တာများပြီ ငါ
သတ်မိတော့မယ်။ လူလောကမှာ သူနဲ့ငါနဲ့ တစ်ယောက် မရှိမှဖြစ်မယ်။ ငါ့လက်ကို
လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောရင်း စုထားမြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
နှင်းနှင်းအေးက ဇော်နိုင်ဘက်သို့ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ကိုဇော်နိုင် ၊ ကျွန်မတို့တောင်းပန်ပါတယ်။
လမ်းပေါ်မှာရုန်းရင်းဆန်ခပ်ဖြစ်တာ မကောင်းပါဘူး ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့”

ဇော်နိုင်က ဂျင်းဘောင်းဘီခါးပတ်ကွင်းထဲသို့ လက်မနှစ်ချောင်းကို
တင်ချိတ်ပြီး ...

“ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့
ပြေပြေလည်လည် စကား တွေပြောချင်တာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့
ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာ လဲ”

ပြောရင်း စုထားမျက်နှာကို ကြည့်လျက်...

“စုထား... နင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။
နေ့တွေ လတွေ နှစ် တွေများခဲ့ပြီ။ ငါ့အချစ်ကို မမြင်ရင်တောင် အချိန်တွေကို
နင်အားနာပါဦးလား”

“မကြားချင်ဘူး။ မကြားချင်ဘူး။ နင် ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား။ ထွက်သွား”

နီနီဆွဲထားသည့်ကြားမှ စုထားက အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင်... လူစကားနားမလည်ဘူးလား နင့်ကို ဒီ တစ်ဘဝတွင်မကဘူး။ သံသရာအဆက် ဆက်အထိ မုန်းတယ်လို့ ငါပြောပြီးပြီ.. ”

ဇော်နိုင်က ဦးခေါင်းကငို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး...

“ငါကလည်း ဒီတစ်ဘဝတွင်မကဘူး။ သံသရာအဆက်ဆက်အထိ နင့်အချစ်ကိုလိုချင် တယ်”

နီနီက...

“အခု ကိုဇော်နိုင်က စုထားကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“လတ်တလောပြောဖို့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်လာတာမဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်းပြောချင် နေတဲ့စကား တွေကြောင့် ကျွန်တော်လာတာ။ သူနဲ့ကျွန်တော် ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ချင်တယ်။ ထမင်းစားပြီးပြီလား။ နေကောင်းလားဆိုတဲ့ စကားမျိုးပဲဖြစ်ပေစေ၊ ပြေပြေလည်လည်ပြောချင် တယ်။ ကြည်ကြည်နူးနူး ကြားချင်တယ်၊ ရန်သူကြီးလို ဆက်ဆံနေတဲ့ဒဏ်ကို ကျွန်တော်မခံနိုင် ဘူးဗျ”

“သူမှ လက်မခံဘဲ၊ အခု ကျောင်းပြန်လာတာတောင်မှ ရှင် နှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မတို့ကို အဖော်ခေါ်လာတာလေ၊ နှမမရှိလို့ မစာနာတတ်ဘူးဆိုရင်တောင် နှမလေးလို သဘောထားပြီး ဆင်ခြင်ပေးပါလား”

ဟု နီနီက ပါးလှပ်ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် တည်ကြည်စွာပြော၏ ။
ဇော်နိုင်သက်ပြင်း ချသည်။ စုထားမြင့်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။

“စုထား. ဒီနေ့အဖို့ နင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မဟုတ်တဲ့အတွက် ငါ စကားကို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မပြောတတ်ဘူး။ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မျိုချထားချင်တယ်”

ပြောပြီး လက်ဝဲဘက်ရှိ မြေနီလမ်းကျဉ်းလေးဘက်သို့
လှည့်ထွက်သွား၏။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်လျက် စုထားမြင့် ငိုလေသည်။

*

နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေးတို့က တက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျမှ စုထားမြင့်နှင့်
ခင်မင်ခဲ့ကြသူ တွေဖြစ်သဖြင့် ဇော်နိုင်နှင့် စုထားမြင့် အကြောင်းကို
အသေးစိတ်မသိကြသေးချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ခင်းတွင်
စာကြည့်တိုက်ရှေ့ ကံ့ကော်တန်းအောက် ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး ဇော်နိုင်အကြောင်းကို
မေးမြန်းကြတော့၏။

“ဆယ်တန်းကတည်းက လိုက်နေတာဆိုတော့ တော်တော်ကြာပြီပဲ၊
နင်က သူ့ ဆယ်တန်းမအောင်လို့ လက်မခံတာလား”

ဟု နီနီမေးသည်။ စုထားမြင့် ခေါင်းခါ၏။

“ဆယ်တန်းပဲ အောင်အောင် ၊ ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
သူ့ကို မချစ်ဘူး”

“ရည်စားပွေလို့လား”

ဟု နှင်းနှင်းအေး ဝင်မေးသည်။

“ငါ သိသလောက်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ သူ
အခုလိုလိုက်နှောင့်ယှက် နေတာ”

နီနီ၏ နောက်ပြောင်စကားကို စုထားမြင့် ဘဝင်မကျ။

“မနောက်ပါနဲ့ နီနီရယ်...ငါ တကယ်စိတ်ညစ်နေတာ။

ဒီကောင့်စက်ကွင်းကလွတ် အောင် ငါ ဘယ်ကို ပြေးရမှန်းမသိဘူး။
ကျောင်းပြီးရင်တော့ ငါ နယ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ် မယ်လို့
အိမ်ကိုပြောထားတယ်”

“အဲဒီ ဇော်နိုင်အကြောင်းကို နင့်အိမ်ကသိလား”

ဟု နှင်းနှင်းအေး မေးသည်။

“ငါ့အိမ်ကရော၊ သူ့အိမ်ကရော၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးအကုန်သိတယ်”

“တစ်ရပ်ကွက်လုံး . . . ဟုတ်လား”

စုထားမြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“သူ စလိုက်တော့ ငါ့အိမ်ကို ငါတိုင်တယ်၊ ငါ့အိမ်က
သူ့မိဘကိုတိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ နောက်မဆုတ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရပ်ကွက် လူကြီးရုံး
သွားတိုင်တယ်၊ နှောင့်ယှက်လိုက် တိုင်လိုက်နဲ့ပဲ ကြာတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး
မသိတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး”

“ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်ဖူးသလား ”ဟု နီနီမေးသည်။

“အဲဒီ လိုတော့ သူမလုပ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့အနားကို
တခြားကောင်လေးတွေ ကပ်ရင် အဲဒီ လူတွေနဲ့ သူနဲ့ ရန်ပွဲပဲ”

“နင် ရည်းစားမထားတာ သူ့ကြောင့်လား”

“သူ့ကြောင့်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်က အဲဒါတွေ
စိတ်မှမဝင်စားတာ တစ်ခါ တစ်ခါ ငါ့မှာ အစ်ကို တစ်ယောက်လောက်ရှိရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ငါတွေ့မိတယ်”

“ သူ့မှာရော ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိဘူးလား ။ ”

“အစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ ပြုမူသမျှကို သူတစ်အိမ်လုံးက

ငါ့ကိုလာလာပြီး တောင်းပန်နေကြတော့ ငါ့မှာ တိုင်ဖို့တောင် အားနာနေရတယ်”

“နင့်ဒုက္ခကလဲ မသေးပါလား ”

နှင်းနှင်းအေးက ညည်းညူစွာပြောသည်။ ပြီးမှ

“နင် သူ့ကိုဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုတွင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ မချစ်ချင်ဘူး”

“နီနီက. . ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆိုတဲ့စကားတော့ နင်မသုံးနဲ့ နင်က လှတော့ နင် မချစ်ချင်ပေမယ့် ချစ်မယ့်သူတွေ ရှိနေကြမှာပဲလေ”

စုထားမြင့်က ခေါင်းခါ၏ ။

“ငါ့ကို လိုက်တဲ့ တခြားကောင်လေးတွေ အချင်းချင်း မကြားတကြား ပြောကြတယ်။ စုထားမြင့်က ဘီလူးစောင့်တဲ့ပန်းတဲ့။ ငါ့မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ်ထဲ ရောက်နေရတာ ”

ရင်မောစွာ ပြောသည်။ နှင်းနှင်းအေးက . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ဒီခေတ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကို အရူးအမူးချစ်တဲ့သူ ရှားတယ်ဟ။ အချစ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အရူးအမူးချစ်တဲ့သူချစ်ကိုပဲ နင် ရွေးသင့်တယ် နော်”

ထိုစကားကြောင့် နီနီရော နှင်းနှင်းအေးပါ ရယ်မောကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေမို့ စိတ်ဆိုးဟန် မပြမိသော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် စုထားမြင့် ခေါင်း ရမ်းနေလေသည်။

ဇော်နိုင်ငံမျက်နှာကို မြင်ယောင်လျက် အောက်နှုတ်ခမ်းကို နာကျင်စွာ ဖိကိုက်လိုက်၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ချိန်တိုင်း စုထားမြင့် ရင်ထိတ်ခဲ့ရ၏။
 ။. ဇော်နိုင်သည် စုထားမြင့်နောက်မှ တကောက်ကောက်မလိုက်၊ နေ့စဉ် မတွေ့။
 မထင်မှတ်သည့်အခါ (သို့မဟုတ်) ထင်မှတ်တွေးထိတ်သည့်အခါမျိုးတွင်
 ဘွားခနဲရောက်လာတတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုသို့လမ်းမှာဆုံလိုက်၊ အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိုက်၊ ဟန့်တားငိုယိုလိုက်ဖြင့်
 စုထားမြင့်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ကိုသာ တမ်းတမျှော်ကိုးနေရရှာသည်။

အိမ်နှင့်ကျောင်းကြား ။ ကျောင်းနှင့်အိမ် အကြား၊
 သွားလာကူးသန်းနေခဲ့ရသည့် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်ကင်း
 ဂါထာများကိုပင် အားကိုးကြီးစွာ ရွတ်ဖတ်နေခဲ့ရလေသည်။

ရက်ရှည်ကျောင်းပိတ်သည်အခါတိုင်း စုထားမြင့် ရန်ကုန်တွင်မရှိ၊
 ဆွေမျိုးများရှိရာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ မြို့ငယ်တစ်ခုသို့
 သွားရောက်နေစမြဲဖြစ်သည်။ သည်နှစ် စာမေးပွဲပြီး လျှင်လည်း ထိုကဲ့သို့
 သွားရောက်နေထိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသေးသည်။ တက္ကသိုလ်စာသင်နှစ် များ
 ကုန်ဆုံးပြီးမြောက်ခဲ့လျှင်လည်း (ဇော်နိုင်၏ နှောင့်ယှက်မှုနှင့် ကင်းဝေးသော)
 ထို့ထက် ဝေးရာအရပ်သို့ သွားရောက်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုမည်ဟု
 စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသေး၏ ။

တတိယနှစ် စာမေးပွဲ။

နောက်ဆုံးဘာသာ ဖြေဆိုသည့်နေ့။

အဖေနှင့်အမေက လာကြိုရမလားဟု မေးသေးသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အားကိုးမိသဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိဘနှစ်ပါးကို အားတုံ့အားနာဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ပို့လိမ့်မည်ဟုသာ စုထားမြင့် ပြောခဲ့သည်။

ဇော်နိုင်နှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟုတော့ ရာခိုင်နှုန်းများများ

ကြိုတွေးထားဖြစ်၏။ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ လျှင်လည်း စိမ်းလက်စစိမ်း၊ မုန်းလက်စမုန်း။ နာလက်စ နာကျင်စွာဖြင့် စိမ်းသည်ထက်စိမ်း။ မုန်းသည်ထက်မုန်း။ နာသည်ထက်နာအောင် ပြောဆိုဟန့်တားမည်ဟု ပြတ်သားရဲဝံ့စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး အဆင့်သင့် ပြင်ဆင်ထားသေးသည်။

ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်၏ အကွယ်မှ ထွက်လာသော ဇော်နိုင်ကို ဘွားခနဲ

တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။ စုထားမြင့်နေရာတွင် အခြားသော

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုပါက မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်ကို

ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လွန်စွာထိတ်လန့်သွားနိုင်၏။

စုထားမြင့်အဖို့တော့ ထိတ်လန့်ဖို့ထက် ဒေါသစိတ်က ပိုလို့လာသည်။

ဇော်နိုင်ကို မြင်မြင်ချင်း နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေးတို့က စုထားမြင့်၏

လက်ချောင်းကလေးတွေကို တစ်ဘက်တစ် ချက်စီမှ ဖွရွှစွာ ကိုင်တွယ်ပေးထားကြ၏

“စုထား”

ဓာတ်တိုင်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဟန့်တားခြင်း ပြုကာ “စုထား” ဟု ဇော်နိုင်ခေါ်လေသည်။ ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သည့် လေထဲတွင် အရက်နံ့ကို ရ၏ ။

“ဟဲ့ . . ငနာ။ နင် . မသေသေးဘူးလား။ နင့်မှာ အရှက်မရှိတော့ဘူးလား”

“ငါ့မှာ အချစ်ပဲရှိတယ်”

“ဖယ်”

ဇော်နိုင်လက်ကာသည်။ ပြီးမှ . .

“မဖယ်ဘူး။ ဟိုတလောက နင် ပြောဘူးတယ်လေ။ ဒီလောကမှာ နင်နဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက် မရှိမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ နင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား ”

တွဲယှက်ထားသော သူငယ်ချင်းများ၏ လက်များမှ စုထားမြင့် ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်သည်။ ဇော်နိုင်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ မားမတ်စွာ ရပ်လိုက်၏ ။
ဤသည်ကိုပင် ဇော်နိုင်က ဂရုမပြုစွာ ဖြင့် စကားဆက်သေး၏ ။

“နင်က ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ ငါ့မှာ နင် မချစ်တဲ့ဒဏ်ကို ခံစားရတဲ့အပြင် နင့်ကို မမြင်မတွေ့ရတဲ့ဒဏ်ကို ငါခဏခဏ ခံစားရတယ်။ ဒီနှစ်လည်း နင် ငါ မသိတဲ့ အဝေးကြီးကို ငါမသိတဲ့အချိန်မှာ သွားဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သွားမယ် နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ငါ ဒီနေ့ ပြတ်ပြတ်သားသား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်တယ်။ ဒီနေ့ဟာ နင့်အချစ်ကို ငါ နောက်ဆုံး တောင်းခံတဲ့နေ့ပါ။ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် နောက်ဆုံးပဲ”

နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေးတို့ မျက်လုံးဝိုင်းသွားကြသည်။ စုထားမြင့်ကတော့ အရူးတစ် ယောက်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဇော်နိုင်ကို

စိုက်ကြည့် နေလေ ၏ ။

“ဦးခေါင်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားတဲ့ ဒဏ်ကို ငါ ခံနိုင်တယ်။
နင်နဲ့ဝေးတဲ့ဒဏ်ကို ငါ မခံနိုင်ဘူးစုထား”

“အဲဒီ တော့ နင်ဘာလုပ်ချင်လဲ” ဟု စုထားမြင့် မေးသည်။

ဇော်နိုင်က စုထားမြင့်၏ မာဆတ်သောဟန်ကို ကြည့်ငေးကာ ပြုံးလျက်

“ငါ့ခေါင်းကို ဟောဒီဓာတ်တိုင်နဲ့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ရိုက်ဆောင့်မယ်။
ငါသေတဲ့အထိ ဒါမှမဟုတ်။ နင့်ပါးစပ်က ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့အထိ
ငါဆောင့်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ။ နင့်အသည်း မာပိုမလား”

စုထားမြင့် မဲ့ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ငါ့ကို မမေးနဲ့ဇော်နိုင် ငါ့အသည်းမှာ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ နင့်အသည်း ကျောက်စိုင် ကျောက်ခဲကြီးကို ငါ
ခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး ဖြိုမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်နိုင်က ကျောက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ဓာတ်တိုင်ကို နဖူးဖြင့် ပစ်ဆောင့်လေ၏ ။

“ခွပ်.. ခွပ်”

စုထားမြင့်က တည်ငြိမ်သော ခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

“ခွပ်.. ခွပ်”

ဓာတ်တိုင်ကို နဖူးဖြင့် ဆောင့်နေသော ဇော်နိုင်၏ လုပ်ရပ်အား
တစ်ချက်မျှပင် ငဲ့မကြည့် ခဲ့။

ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းထွက်ခြွံပီးဖြစ်သော စုထားမြင့်နောက်သို့

နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေး တို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

“ခွပ် . . ခွပ် ”

ဇော်နိုင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးများဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေပေပြီ။

“စုထား”

တုန်ယင်သော အသံဖြင့် နီနီ လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘာလဲ နီနီ”

“ဟိုမှာ သေလိမ့်မယ် နင် တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါလားဟယ်”

ဇော်နိုင်ဘက်သို့ စုထားမြင့် တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်။

“ခွပ် . . ခွပ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စုထားရယ် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး။ နင် သွားတားလိုက်ပါ လားဟင် ဟိုမှာ သွေးတွေ . . သွေးတွေ”

နှင်းနှင်းအေးက ငိုမဲ့လျက်ပြောသည်။ စုထားမြင့်က . . .

“ငါတို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဇော်နိုင်ရှိရာဘက်သို့ နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေးတို့ လှည့်ကြည့်နေကြသေးသည်။

“ခွပ်”

“သေသွားလိမ့်မယ် တင်တယ် စုထား”

“ငါ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ နီနီ။ အဖေတို့ စိတ်ပူနေမယ် လာပါဟာ မူးမူးရူးရူးနဲ့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတဲ့သူကို နင်တို့က ဘာကူညီမလို့လဲ”

ပြောပြီး ခြေလှမ်းဆက်၏ ။

နီနီနှင့် နှင်းနှင်းအေးတို့က စုထားမြင့်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။
နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသေးသည်။ နှင်းနှင်းအေးက..

“ဟဲ့ ဟိုမှာ ခွေကျသွားပြီ”

ပြောပြီး စုထားမြင့်၏ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်နေကြ၏ ။
တည်ငြိမ်အေးဆေးသော မျက်နှာ ထားကို တွေ့သည်။ စုထားမြင့်က ဆံပင်တွေကို
သတ်တင်လိုက်ရင်း တည်ငြိမ်အေးစက်သော လေသံပါးပါးလေးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ
ငဲ့မကြည့်ဘဲ အဝေးသို့ ငေးကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းပြော လိုက်၏ ။

“အဲဒီ အသည်းကွဲနည်းက အမှားဆုံးပဲဟ”

*

အိမ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မည်သူ့ကိုမျှ
မပြောဖြစ်သေး။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ စုထားမြင့်က
မိဘနှစ်ပါးအား ပြောပြလိုက် သည်။ မိဘအချင်းချင်း အကြောင်းကြားသောကြောင့်
ဓာတ်တိုင်အနီးတွင် ခွေကျနေသည့် ဇော်နိုင်ကို ဆေးရုံသို့
အလျင်အမြန်ပို့ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားခဲ့၏ ။

*

“အန်တီတို့ကို ကူညီပါ သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ရဲ့သား မိုက်ပါတယ်။

မှားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ ကြားချင်တဲ့ စကားမျိုးကို မပြောချင်တာတောင်မှ သူ့အနားကို သမီးလေးခဏလောက် လိုက်ထိုင်ပေးပါလားဟင်။ အသေဖြောင့်စေချင်လို့ပါ။ မျက်လုံးပွင့်နေလို့ပါ သမီးရယ်။ စကားလည်း မပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

စုထားမြင့်က ဇော်နိုင်မိခင်အား ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းပြလိုက်လေသည်။ သွေးလွန်ခြင်းကြောင့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့သည် ဇော်နိုင်၏ နောက်ဆုံးနေ့ဟု သတ်မှတ် လိုက်ကြပြီဖြစ်၏ ။

“ လိုက်သွားလိုက်ပါလား သမီးရယ်”

စုထားမြင့်၏ မိခင်က စိတ်မကောင်းစွာသော အသံဖြင့်ပြော၏ ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသို့ သတင်းစကားတွေ ပျံ့နှံ့သွားပြီဟု စုထားမြင့် ကြားသိသည်။

အရှက်စိတ်ကြောင့် စာနာတရားကင်းမဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိ၏ ။

မုန်းတီးစိတ်က စာနာလိုခြင်းကို ပွန်းပဲ့စေခဲ့သည်။ နာကျင်စိတ်က သနားစိတ်ကို ချိုးနှိမ် ထားခဲ့ပြီ။

“ . . သမီး”

ဖခင်၏ ခေါ်သံ . . ။ ငဲ့အကြည့်တွင် ဖခင်ကို သူမြင်၏ ။

“သားသမီးတစ်ယောက်ယောက်ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့ မိဘတိုင်း ရင် ကွဲမတတ်ခံစားရတယ် သမီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ တိုးရင်ပိုပြီး ရင်ကျိုးကြရတယ်။ သမီးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဖေတို့ ရင်ကျိုးကြရမှာ။ အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ မိဘမေတ္တာကို သမီးခန့်မှန်းနိုင်မယ်ဆိုရင် တခြားသူရဲ့ မိဘမေတ္တာကိုလည်း သမီး ခန့်မှန်းကြည့်စမ်းပါ။ မိဘရဲ့ သောကကို ကိုယ်ချင်းစာ တတ်မယ်ဆိုရင် အဖေတို့အမေတို့ရဲ့ ကိုယ်စား သမီးကူညီလိုက်ပါ”

စုထားမြင့် မျက်ဝ-န်းမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏ ။

“အဖေ”

ဖခင်၏ ရင်ခွင်သို့ မျက်ရည်များဖြင့် ခိုဝင်သည်။

*

လူနာတင်ကုတင်ပေးရှိ အသက်ငင်နေသူ ဇော်နိုင်၏ အနီးသို့ စုထားမြင့် ရောက်ရှိပြီး နှစ်မိနစ်အကြာတွင် ဇော်နိုင် မျက်လုံးမှိတ်သွားသည်။ ငိုရှိုက်သံတွေကို တိုးတိတ်သဲ့သဲ့ကြားရ သည်။ စုထားမြင့် မျက်ရည် မကျချေ။

စုထားမြင့်၏ မျက်ရည်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများသည် အဝေးသို့ငေးကြည့်နေ၏ ။ အသက်မဲ့သွားပြီဖြစ်သော ဇော်နိုင်၏ မျက်နှာကို သူမကြည့် သူ မမြင်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေလေသည်။ ထိုမြင်ယောင်ခြင်းများ အဆုံးသတ်သွားသောအခါကျမှ ဇော်နိုင်၏ ကုတင်နံဘေးတွင် စုထားမြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏ ။ ပြီးမှ ဇော်နိုင်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေ ရင်းမှ စုထားမြင့်၏ စကားသံအချို့ ထွက်ကျလာလေတော့၏ ။

“နင်မှားတယ်”

စကားသံ တုန်ယင်နေသည်။

“နင်မှားတယ်”

စကားသံ တိုးသဲ့သွားသည်။

“နင့် အသည်းကွဲနည်း မှားတယ်”

စကားသံ မာထန်သွားသည်။

ထို့နောက် စုထားမြင့်၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေ၏ ။

မရှိက်မိအောင် နေသေးသည်။

*